

Hogyan készítsünk szabályos terítéket?

Ahhoz, hogy a vadász a vadat birtokba tudja venni, túl kell járni annak ösztönein, érzékszervein. Ezért a győzelemért terítékkészítés formájában illik megadni a végtisztességet.

Számtalan vadászaton vettem már részt, de ahány teríték, annyiféle volt. A vadat egyik helyen a bal oldalára, a másikon jobbra, vagy a hasára fektették. Apróvadterítéken a tizediket mindenütt jelezték, de különféle módon. A szörmés ragadozót, például rókat, a teríték előtt, vagy hátul fektették le. A résztvevők összevissza álltak az elejtett vad körül.

A fáradtság vadászat megérdemli, hogy az egyik leglátványosabb eseményt szép, szabályos, rendezett teríték koronázza meg. Ahhoz, hogy a vadászati etikett szabályai szerint egyöntetű teríték készüljön, az alábbiakat kellene végrehajtani: Olyan tisztáson, vagy szabad helyen kell rendezni, ahol a résztvevők is elférnek, és még tűz is rakható. Kihúzott zsinór mellett, (szemben állva), bal-

ról jobbra haladva, vadászati érték és nagyság szerint, egyforma távolságra, jobb oldalára fektetjük le a vadat. Minden tizediket egy fél testhosszal tegyük előbbre, és a különböző fajta vadat új sorba rakjuk, ahogy a mellékelt ábra is mutatja. Ha nagyvad is esett, akkor az bal oldalra kerüljön, szintén vadászati érték szerinti sorrendben. A különbség csak annyi, hogy itt egy jelképes utolsó falatot teszünk a hím vad szájába olyan növényből, amilyen az elejtés helyén fellelhető, de ha más nincs, akkor egy fűcsóva is megfelel. A kellemetlen látvány miatt a lönyílásra is tegyünk egy „töret”, ami lehet tölgy, éger, luc, jegenye, erdei vagy vörösfenyő. A teríték látványosabb lesz, ha zöld lombozattal körbedíszítjük. A kalap jobb oldalára tűzött kis töret 2-3 levélnél több, 12 centiméternél hosszabb ne legyen. Ha kevés az elejtett nagyvad, akkor az apróvad terítéke elé helyezzük, hasonló sorrendben. Külföldi leírást is tanulmányozva, a vaddisz-

nót is a jobb oldalára fektetjük, igaz, hogy hasra fektetve jobban mutat, és a fénykép is látványosabb.

Egészségügyi szabályok szerint, ha meleg van, a lőtt vadat azonnal zsigerelni kell, télen már késhetünk a zsigereléssel. Meleg időben legyen nálunk egy kis ételet, amivel bespricceljük a vadat, hogy a köpölegek elkerüljék. Egy sorba 10 nagyvadtól többet ne tegyünk, balról jobbra haladva kezdjük el a legnagyobb (legszebb) agancsú bikával, majd a gyengébbekkel folytassuk. Ha nincs 10 db, akkor a sor folytatódik a legnagyobb tehénnel, majd üdő, borjú, követezik. A további sorrend: dám, őz, muflon, majd sertevad.

Az elejtett vadat a terítéken át lépni, átugrani a vadászat megcsúfolása, bár ezt kevesen tudják. A teríték előtt a vadászok állnak, bal sarkánál a vadászatvezető, hátul a hajtók, terelők és a kutyavezetők. Ha vannak kürtösök is, ők a hajtók (terelők) előtt állnak föl.

Az eseményt kiemeli a kétoldalt lángoló tűz. A vadászatvezető jelentést ad a vadászat eredményéről, és értékeli az eseményeket, majd a kürtösök következnek. Ha nincs tűz, akkor a kürtösök állhatnak a teríték bal oldalára. Nagy létszám esetén a jobb oldalra is állhatnak a vadászok és az egyéb résztvevők. Ilyen rendezésben mindenki gyönyörködhet és élvezheti az egész napos vadászat eredményét.

Amikor a kürtösök lefújták a terítéket, következhet az avatás, amit kulturáltan illik végrehajtani. Az avatásra váró vadász a terítékek szemben állva, a vadászatvezető előtt az első elejtett vadja fölé négykézlábra ereszkedik. A vadászatvezető, megfelelő szöveg kíséretében, az előre elkészített, dátumozott, feliratos pálcával minden brutalitást mellőzve, jelképes ütést mér az elejtő alsó felére. Utána következhet még egy idős és fiatal vadász is. Ez az esemény minden első elejtett vadfajnál ismétlődik. Csak olyan vadász avathat, aki már lőtt olyan fajta vadat, és fel is avatták.

Vadászkultúrával rendelkező országokban a vadászvizsgát tett vadászt is ünnepélyes formában avatják. Az avatandó vadász bal vállát egy hosszabb vadásztőr pengéjének bal oldalával, megfelelő szöveg kíséretében érintik, vadásszá fogadják.

Molnár Mibály
Szerencs

„Nem szeretném, ha az olvasó tévesen azt hinné, hogy expedícióm folyamán kizárólag arra törekedtem, hogy minél több állatfajt gyűjtssek össze. ...Elsőrendű céloom nem a gyűjtemény egyetlen gazdagítása volt, hanem az, hogy a már megismert vadfajok egy-egy kiváló vagy legalábbis figyelemre méltó példányára tegyek szert. A jelszó tehát nem az volt, hogy »még egy fajjal többet«, hanem az, hogy »mind-egyik fajból a lehető legkülönbet«. És aki vadászember, az nagyon jól tudja, hogy e két felfogás közt rendkívül nagy a különbség...”

A fenti idézet Széchenyi Zsigmond *Tróféáim bemutatkoznak* című könyvéből származik, s úgy érzem, jól szemlélteti, mutatja a világ-hírű vadász ars poeticáját. Természetesen nem csak ő vadászott e szerint a nemes elv szerint, hanem sokan mások is ezt tették, illetve teszik. Közéjük tartozik bizvást minden idők egyik legnagyobb – s tán legsikeresebb – trófeavadásza, *Kölcsey István*.

Ősi nemesi családból származik, Szegeden született 1929-ben. Nemzetsége „Biharországot” lakta, a lankás Érmelléktől a havasokig, a Hajdúság sík pusztáitól a kanyargós Körösig. Felmenői közé tartozott a magyarság koszorús költője, a *Himnusz* halhatatlan szerzője: Kölcsey Ferenc is. A „nemesség kötelez” kifejezést már kölyökkorban megtanulta, magáévá tette, a helyes viselkedéssel egyetemben, s gyermekkori nagy álma volt, hogy katonatisztként szolgálja, védje a hazáját. Az elemi majd a gimnázium 4. évét Székesfehérváron, Szegeden és Szatmárnémetiben végezte el, utána pedig – szigorú vizsgákat követve – a nagyváradi Gábor Áron Magyar Királyi tüzérségi Hadapródiskolába került, a negyedik légvédelmi üteghez beosztva. Őt esztendő után zászlósként avatták fel, s már-már karnyújtásnyira látszott csak a vezérkari tiszt iskolája, ám nagy vágya a második világháborút követő kommunista

